

Номаҳои

Мансури Ҳошимиي Хуросонӣ

Пойгоҳи иттилоърасонии дафтари ҳифз ва наشري осори
Мансури Ҳошимиي Хуросонӣ ҳафизахулоҳ таъоло

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Фарозе аз номаи он хазрат барои марде ки дар он ахволашонро васф мекунад ва аз оқибати корашон бим медиҳад.

Охиратро аз ёд бурдаед ва дар дарёи пур талотуми дунё ғарқ шудаед. Дағдағаҳои зиндагӣ, шуморо машғул карда ва афсунӣ асри ҷадид, шуморо масх намудааст. Дигар ба чизе ҷуз шикамхотон намеандешед ва барои дини худ ғусса намехуред; Дине ки ақойиди онро намешиносед ва аз аҳкоми он огоҳ нестед. Ҳамнишиони ҷаҳлед ва ҳамсоёғони беҳабарӣ! Аз бузургонатон тақлид мекунед ва ақли худро ба кор намеандозед! Ҳар рӯз дар пайи касе меравед ва худро бо чизе саргарм месозед! Мусалмон ҳастед ва нестед ва имон доред ва надоред! Дигар муштоқи Биҳишт нестед ва аз дӯзах намеҳаросед! Орзухотон дароз шуда, дар ҳоле ки умархотон кӯтоҳ гардидааст! Имони шумо суст ва тақвоятон андак шудааст. Ахлоқи шумо паст гардида ва гуноҳонатон фузунӣ гирифтааст. Дилхотон санг ва синахотон танг шудааст. Ростӣ аз зиндагиҳотон рафта ва дурӯғ ба ҷойи он омадааст. Муҳаббат аз миёни шумо бархоста ва нафрат ба ҷойи он нишастааст. Кӯчаки шумо ба бузургатон эҳтиром намегузорад ва бузурги шумо бо кӯчакатон меҳр намеварзад. Баракат аз зиндагии шумо рафта ва рудхотон камоб шудааст. Осмон бо шумо қаҳр кардааст ва маҳсули заминхотон хуб нест. Ба вазъи хувлноки худ одат кардаед ва маризе ки руҳатонро гирифтааст эҳсос намекунед. Пас инки бо овози ман ҳангоме ки фарёд мезанам бедор шавед ва бо асои ман ҳангоме ки бар паҳлуҳотон менавозам ба худ ойд; Вагарна ин ғафлат ва ноогоҳӣ монанди оташӣ сӯзон ки забонаҳои тарснокаш ғарш мекунад ва дуди ғализаш, роҳи нафасро бар шумо мебандад, зиндагитонро фаро мегирад ва рӯзатонро ба шабӣ торик мубаддал месозад!

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислом»
ошно шавед.

